

Ἀργοναυτες (σχέδιο)

1

Ἠλιοστάλαγμα στή θάλασσα κι ὄνειρεύ-
μουνα
τὸ κίνημα τοῦ κόσμου στήν ἀσπράδα σου,
ἀγαπημένη,
μάρμαρα ὀνειρεύετα στίς ἀμμουδιές πρὸς
τὰ νερά
κι ἄσπρα πλεούμενα στὸ κρασί τῆς θάλασ-
σας

ἢ ταχύ φάρι μεθησμένο πρὸς τὸν ἥλιο,
ἡλιογέννητη,
ἡλιοβολή καὶ φτεροπούλια στὸ χάος τοῦ
νεροῦ, τοῦ ἀέρα
κι ὁ δράκοντας ἐγὼ πῶς ὄλα θὰ τὰ ᾔχαφτα
νερά καὶ χρώματα κι ἄσπρα
καὶ τὸν τελειωμένο σου οὐρανό·
ἡλιοστάλαγμα κι ἀγαπημένη σ' ὄνειρεύετα
μέσα μου

στάλα μυστική κι ἄπαν, ἔνα Ὁ Ι
στὸ νερό στήν πέτρα στὸ τίποτα
καρδιά γελανεῖ
σκέψη γραμμὴ σῶμα μου φίλον
φιλιτατον σῶμα σου,
Ω Ω Ω ἀγάπη,
εἶσαι ὅ,τι νὰ ᾔναι.

Ἔσυ εἶσαι αὐτὸ
ἐγὼ εἶμαι ἐδῶ
κι οἱ δυὸ μαζὶ
τὸ Ω τὸ Ο τὸ Ι
τὸ Α
ἢ χαρά.

Ἔτσι μακριὰ στὸ δράδυ
φεγγαρόλουστος δούλιαξα θάθη ἀχνά
σὴν ἐρχόμενη ἀνάσα σου πού σ' εὐώδιαζε,
φεγγαρόλουστη τοῦ κορμιοῦ σου,
δούλιαξα νερά κι ὄλα τρέμαμε μπρὸς σας,
μάτια, ὄλα κινούμεστε καλὸ κίνημα
νερό καὶ γάλα κι ὄνειρο
στὰ θὰ μ' ἀγγίξουν δάχτυλά σου.

2

Ἦρθε τὸ κύμα στ' ἄσπρα τοῦ ὕπνου
πάνω στὴ σελίδα καὶ μιλήσαμε

γιὰ μάρμαρα γιὰ παλληκάρια
καὶ γιὰ τὸν καημό,
γιὰ μακρινούς παπποῦδες μ' ἄσπρα γένια
πού κινούσανε ἡσκίους ἢ καρδιά
πρὸς τ' ἀνοιγμα τῆς ἀγκαλιᾶς
κι εἶχαν περάσει κύματα ἢ κορφές ἢ θάθη
τραγουδώντας τέτοια λόγια,
τραγουδήσαμε κι ἐμεῖς χαρτοτράγουδα
σὴν ἄπλα τοῦ μαρμάρου
τοῦ γλυμιμένου ἀπ' τὰ βαθιά καὶ τ' ἄσπρα
τῶν καιρῶν
παρακαλώντας: Μέγιστον πᾶν, ἐνώπιον,
ἄνοιξε,

σπάσε, μάρμαρο, κομμάτια μέρας
ἢ γίνε σελίδα χαρτιοῦ
στὰ κινούμενα ἄσπρα τοῦ ὕπνου
χαρτί γραμμένο φωνές τοῦ παπποῦ
χαρτί σκληρὸ τοῦ μαρμάρου,
ἔνα χαρτί πού νὰ μιλάει σὰν κάθε τι
σὰν τόπος ἢ καρπὸς ἢ ποταμὸς
ἀντικρουστὰ
σὰν κύμα πού κάπου πάει, πουθενά,
κύμα τοῦ ὕπνου στ' ἀνοιγμα τῶν ματιῶν
πού ἐλέπουν ἄσπρα.

3

Μαζευτήκαμε τότε σαρανταδυὸ παλληκάρια
γιὰ τὸ νερό γιὰ τὸ χῶμα γιὰ τὸ ταξίδι
στά μακρινὰ στά ὠραῖα στά μᾶς πρέπεινε,
μαζευτήκαμε ρέματα νερά πλατιά
κουπες τοῦ μελιοῦ μαρμαρένιες
ὦμοι χρυσοὶ μαλλιά δροσερά,
παλληκάρια τοῦ καιροῦ τοῦ νεροῦ
τῆς ἀνθρωπιᾶς τοῦ ὀλόκληρου κόσμου
σαρανταδυὸ καὶ χίλια δυὸ παιδιὰ
ἔνα κι ἔνα
σὴν ἀγκαλιὰ τοῦ παπποῦ
στ' ἀλαφρά μαλλιά πού ἀκουμποῦσαν τίς
ἄκρες

παίζαν τὴν ἄπλα σκόρπαγαν
μπροστὰ πρὶν ἀπὸ σένα
πρὶν ἀπὸ τὸ βαθὺ γάλα τοῦ καιροῦ
μπροστὰ στὸ πλατὺ νερό στὸ μακρινὸ σύν-
νεφο
πρὶν μπροστὰ ἀπ' τὴν ἀνθρωπιὰ